

Umbra lui Mircea în umbra lui Mihai...

Romeo Tarhon

Am fost la parlament, ca ziarist acreditat, dar și ca român neacreditat, să îl văd pe rege la împlinirea admirabilei vârste de 90 de ani și consemnarea a peste șase decenii de când nu i s-a mai permis să se adreseze românilor, direct și în direct, de aici, de acasă, după ce an de an, decenii la rând de surghiun comunist, m-am resemnat să îl aud cu emoție, încă din copilărie, la microfonul postului de radio Europa Liberă despre care aveam să înțeleg, tot mai clar după acel a fost sau nu o fost (!) din decembrie 1989, multe adevăruri adevărate... Unele doar din imagini care nu mint, ca acelea recente, din 15 octombrie, ziua în care doar românii, mulțumiți pesemne cât de bine trăiesc, așa cum le-a profețit Băsescu în calitate de șef de stat în primul mandat, îndemnându-și poporul la televizor, în an de început de criză, să ia credite cu buletinul, nu au ieșit în stradă să se alăture „revoluției mondiale”, poate o altă păcăleală, țintuți la televizor de marea huiduială (!) națională, imagini în care Emil Hurezeanu, fost titular sub acoperire la acel post de radio-diversiune, pășea ca o umbră în urma lui Mugur Isărescu, Ion Iliescu, Nicolae Văcăroiu, Adrian Năstase și a altor umbre din cohorta tristelor figuri post-comuniste care s-au întrecut care mai de care să închine România oculte mondiale.

Dar am trăit să o văd și pe asta: s-a dus muntele la Mohamed... Venerabilul și istoricul rege a fost dus în (Ș)parlament să citească un discurs istoric, eveniment pe care îl dezaprobat doar și pentru faptul că ar fi fost cazul ca aleșii și culeșii să se ducă la rege, la reședința-i, în genunchi și umili, nu bățoși și hlizitori cum i-am surprins mustăcând cu ochii sfârleaze în orbite pe Geoană, Iliescu, Năstase, Antonescu, Tăriceanu și pe mulți alți mutanți din rezervația politică de stângă-centru-dreapta. Parcă erau clonele lui Dan Diaconescu la Călărași când, în primăvara acestui an, pe 9 mai, la dezvelirea bustului Regelui Mihai I, în prezența Majestății Sale la ceremonia regizată abil de către primarul local în cărdășie cu Oana Niculescu-Mizil, a apărut ca din senin, deși ploua de rupea, otevistul poporului, începând să se televizeze în direct cum îi ia fața regelui și micii sale suite, afișând apoi un rânjet șoricesc de bravadă în spatele Majestății Sale și a Principesei Margareta, vădit incomodați, pricepând

mașinațiunea. Ceea ce s-a întâmplat, de fapt, la Călărași, a avut loc și în plenul camerelor, la o scară mult mai sobră, mai atent, mai maiestuos regizată: politicienii, alții decât cei ai Băsescului rămași în afara monarhiadei, s-au servit cu poftă, cu lăcomie festivă și electorală din monumentală imagine a fostului suveran, cu felii din tortul imaginii anivesare a celui mai vârstinc, demn, decent și decorat rege, și de către imperialiștii capitaliști, și de către comunștii imperialiști ai sistemelor experimentale din laboratoarele eminențelor cenușii ale lumii de ieri și de azi.

S-au vărsat multe tone digitale de taste (!) și testosteron jurnalistic și analitic pe paginile ziarelor și blogosferei din ce în ce mai (p)lată, ca apa aia chioară de la robinet, îmbuteliată frumos, cu etichete care îți fac sete, așa că nu are rost să descriu ce am văzut la fața locului, la parlament și în culise, aceasta fiind treaba murdară a paranoidelor și tabloidelor de la marile trusturi.

Vreau doar să îl iau puțin în cornele cuvintelor și în copitele indignării pe Cristian Tudor Popescu, spre a-l împunge și tăvăli public datorită nesimțirii, greșoșeniei și ipocriziei. Ca și cum a trăit la rândul-i în surghiun, dar în junglă, animalul analitic și politic C.T.P. își permite să afirme: „Surprinzător pentru mine să aud această frază rostită de fostul rege al României, Mihai I”: „Cel mai important lucru de a fi dobândit după libertate este demnitatea”. Subversiv, ironic și fals uimit să audă în discursul regal o astfel de frază și idee folosită de către rege cu multe prilejuri în diferite variante și nunțe totdeauna sobre, patriotice și monumentale, te întrebă dacă nu acest berbec mediatic este frate de uimire și redundanță mentală cu Dragoteasca cea mereu lovită în moalele capului de leuca neînțelegerii unor afirmații simple, directe, cu sensuri evidente. Aflu și eu, of Doamne!, după 21 de ani de la preluarea puterii de către nomenclatura comunisto-securistă și mediatică din care face parte spre a-și face parte și C.T.P.-ul, faptul că până și acest manipulator mediatic malefic, sintetic și robocapic (!) recunoaște totuși, dar jignind din josnicie la ordin politic, faptul că „regele Mihai (pot să-i spun astfel, fără fost, potrivit cumei politice care permite numirea unui fost președinte al țării „domnule președinte”, însă definiția cuvântului „rege” în toate dicționarele limbii române este „persoană care deține put-

erea într-un regat, monarh”) este o rară sursă de demnitate într-o țară sufocată de demnitari nedemni.” Jucânduși grobian alba-neagră frazeologică pentru fraierii de pe margine, duublează potul nesimțirii afirmând demagogic, de tot caragialele, că „Importanță este șansa extraordinară a poporului român de a putea vedea și auzi un personaj din cartea de istorie”. Ce diabolic de zeflemitor! Care șansă, care popor român, care carte de istorie?... I-aș parafraza eu pe căinosul și colțosul (de)formator de opinie, dându-i apă la moară și ațâțându-l pe Ion Cristoiu, fanul lui Moromete.

Și, magistral de electoral și imoral, părintele presei postdeiste și dirijiste, cu nimic mai prejos dar mai sus decât prestatorii de calibrul și formația lui Stelian Tănase, ca să dau doar un exemplu exemplar (!), debitează apoteotic cea mai stupidă frază scrisă la răutățate și beție (de sine...): „Coroana regală nu este, cum spunea regele, o garanție a stabilității și unității statului român. După dispariția fizică a regelui Mihai, care poate avea loc oricând (cât de brutal, de sarcastic, de rece, de medico-legal o spune), Casa Regală, dacă ne gândim la urmașii care o ocupă, va rămâne o cochilie goală, bună de muzeu. Viitorul României depinde de cei pe care poporul îi va scoate în frunte prin alegeri.”

Pe naiba, ce să vă mai spun spre a vă trage de mână și gulerul civismului înțelept, stimați cititori de orori și erori? Decât să fiți cu băgare de seamă, detașați și eliberați de patimi politice și doctrinare în zilele noastre fără nici o varloare și evaluare, dar cu mintea trează la lozincă finală a mesajului pervers al perversului manipulator: „Din perspectiva celui viitor, nu cred că dacă dl. Băsescu va ajunge la vârsta de 90 de ani și dacă România o mai exista atunci, Parlamentul îl va invita să țină vreun discurs. Nu-mi rămâne decât să sper că asta se va întâmpla cu viitorul președinte”.

Băsescu nu va ajunge, sper eu, nici să își termine mandatul, necum să ajungă la fosilizare istorică, ceea ce, din punct de vedere jurnalistic, Cristian Tudor Popescu pățește, desconsiderându-ne.

Linșajul unui cârcotaș

Cezar A. Mihalache

Da! Ș.H. este vinovat și trebuie să plătească. Dar ceea ce se întâmplă acum, acest linșaj mediatic al, aparent, frustrării și ranchiunii mediocrilor, al plăcerii neghioabe de a-l spulbera pe cel vinovat prin acuze înaintea judecării de către lege, este dovada uneia dintre tarele de care încă suferim. Plăcerea de a vedea suferința deșirată în rânduri de antepunțări de factură tabloidă.

Evident, ne aflăm în fața unui formidabil linșaj mediatic. Pentru că, o presă care și-a pierdut, din nevoia de a supraviețui financiar, propriul crez și propria-i etică (cedând funcția sa formativă și informativ-echidistantă în favoarea manipulării ordinare) acest linșaj își produce mult mai repede efectul asupra spectatorului. Un efect care se vede direct pe scara „raiting”-ului și a banilor încasați din stoarcerea dramelor. Și poate că, dacă doar „raiting”-ul ar fi fost scopul final al exacerbării tragediei, unele exagerii ar fi fost de înțeles. Dar nu, faptele au căpătat și o altă dimensiune, acest linșaj nefiind determinat nici măcar o secundă de vreo compasiune a „jurnaliștilor” implicați în această stoarcere de „arginiți” din cadavre față de rudele celor morți. Ci din interesul, meschin și macabru, de a-și afișa disponibilitatea și felul eficient de întocmire a eventualelor dosare de linșaj mediatic la comandă.

Desigur, s-au plătit și polițe... În mod cert, tot comandate pe nefericiții „arginiți”. Polițe venite dinspre aceia care s-au simțit lezați în imaginea lor publică de parodie de parodiile lui Ș.H. Iar dacă ar fi fost vorba doar de asemenea personaje, care sunt oricum mult prea lipsite de conștiință pentru a se rușina de felul în care s-au folosit de tragedia unor semeni doar pentru a-și vărsa veninul și „brandul” muschiulos al urii, poate că propria noastră tragedie nu ar fi ieșit la suprafață atât de hidos. Dar, în clipa în care întreg evenimentul a fost deturnat de anumite televiziuni și ziare doar pentru a-și dovedi „posibilitățile”, lucrurile au căpătat o față cu adevărat hidoasă.

De fapt, Ș.H. a constituit doar pretextul. S-a potrivit scopului prin oribilul accident pe care l-a produs. Dar, în realitate, oricare altă persoană publică ar fi fost nimerită. Căci, prin „dosarul” Ș.H. iar inițialele ar trebui folosite cel puțin până

la pronunțarea Justiției, am avut în fața ochilor cazul clasic al linșajului mediatic, felul în care un dosar poate fi încununat cu aparența de adevăr suprem doar dn tirul acuzator și constant al presei.

Principalele televiziuni care au prezentat obsedant sinistra situație în care a ajuns Ș.H. nu au făcut-o însă din dorința de a face o minimă dreptate victimelor. Pentru că nu morții erau subiectul (probabil, jurnaliștii care au sucit și răsucit subiectul nu au reținut nici măcar numele victimelor). Subiectul era Ș.H., iar prin acesta cota de audiență ca scop final. Asta din perspectiva manipulării simplului telespectator.

Pentru că, mai este un personaj dinspre zona „auditorului” care a fost vizat.

Cel „special”, care ar putea comanda dosare de linșaj. Și căruia televiziunile și ziarele i-au făcut prin cazul Ș.H. dovada disponibilității și a posibilității de a acționa la comandă. Inclusiv pentru roadele viitoare campanii.

Acest spectator „special” a asistat practic la un exercițiu al linșajului mediatic ce poate fi derulat la comandă.

A asistat la dovada perfecționării mecanismului, actorii politici, primii vizați, având de unde să aleagă cea mai bună „ofertă”. Căci, analizând prestațiile televiziunilor și a presei scrise, se pot ierarhiza cele mai „eficiente” acțiuni de linșaj. Și nici una dintre televiziuni nu a pierdut ca urmare a atacului de presă poate ceva mai moderat! Pentru că, nu contează doar abilitatea linșajului la comandă, ci și „apărarea”, putându-se face și din atacurile la comandă, dar și din apărarea, tot la comandă, prin alte trusturi media ori medii (adesea, a tocmi „apărători” fiind chiar mai profitabil!).

De aceea, „cazul Ș.H.” ar trebui să se constituie într-un semnal de alarmă la adresa posibilităților de „execuție” de care dispune media. Căci, într-o piață a presei sărăcită, care abia supraviețuiește financiar, fiind dispusă să accepte orice pentru a face rost de bani, aceste „prestații” se vor înmuți. Inclusiv sub forma unor linșaje față de care până și lapidarea în piața publică a „vinovaților”, desemnați a priori de media, ar fi insignifiantă...

Săracă Țară bogată...

Al. Stănculescu
Bârda

De câțiva ani se discută în presa scrisă, la televizor și la radio, se vehiculează pe internet tot felul de proteste și de liste care trebuie semnate despre o problemă care privește întreaga societate românească. Este vorba de aurul de la Roșia Montană din Munții Apuseni.

Statul român a concesionat unei firme americane specializate în minerit de zone aurifere exploatarea minelor noastre de aur pe un anumit număr de ani. Din producția ce va obține-o firma respectivă, statul român va primi patru procente!

Nu criticăm aici pe un ministru anume, guvernul sau un anumit partid.

Ca cetățean român, însă, cu o gândire economică rudimentară, consider că acel contract este un adevărat jaf pentru țară. Minele de aur din Munții Apuseni funcționează din vremea romanilor. Mai bine de două mii de ani s-au făcut exploatare acolo. Preotul scriitor Ion Agârbiceanu,

în romanul său Arhanghelii, spune că, la un moment dat, în zona respectivă se găsea aur și în nisipul văilor. Au exploatat minele respective romanii, le-au exploatat și austriecii, și ungurii, și rușii, dar aurul tot nu s-a terminat.

A pus acolo Dumnezeu cantități suficiente, cât să ajungă neamului românesc până la sfârșitul veacurilor....

Roșia Montană mai deține și alte zăcăminte de o importanță planetară. E vorba de cele de uraniu și de wolfram. Sunt metale pe cale de dispariție în lume, care se mai găsesc doar în câteva locuri de pe glob.

Firma americană va exploata tot ce va găsi în piatra munților de acolo.

Cu tehnologiile de astăzi, nu e de mirare dacă firma respectivă va disloca munții în întregime de acolo și, prin decopertare, va cerne fiecare părticică de pământ și de rocă și va ex-

trage firicel după firicel de aur. Președintele nostru vorbea cu bucurie de afacerea respectivă și despre faptul că în vistieria țării vor intra câteva tone de aur, care vor ajuta la redresarea situației țării la această vreme de criză. Iarăși revenim, însă, la procentul amintit mai sus.

Nu trebuie să uităm că tonele de care vorbește președintele nu reprezintă decât patru la sută din cantitatea extrasă, iar restul o vor lua străinii! Nimeni nu ne garantează că astăzi este situația cea mai grea prin care trece poporul român, iar generațiile viitoare vor huzuri ca-n sânul raiului și nu vor mai avea nevoie de asemenea bogății naturale.

Poate și în viitor vor fi vremuri grele și nu avem dreptul să ne lipsim urmașii de o asemenea comoară.

Aurul din Apuseni este aurul pământului românesc și el se cuvine poporului român în întregime. Este zestrea pe care i-a dat-o Dumnezeu și nu trebuie să ne batem joc de ea.

În ultima vreme apar tot felul de personaje la televizor, care susțin că sunt din Munții Apuseni și că au greutăți economice mari,

dacă nu se deschide mina de acolo. Mai mult, deschiderea mineritului aurifer din Apuseni ar aduce raiul pe pământ în Roșia Montană și împrejurimi.

Nu credem că întâmplător apar acești oameni, mai ales că clipurile publicitare la televiziune costă enorm, ci aparițiile lor sunt dirijate pentru a influența opinia publică.

Nimeni nu contestă că viața e grea și lipsurile sunt multe, dar statul ar putea găsi și alte forme economice, care să ajute populația din zonă să-și câștige existența. Ce va face populația respectivă după ce aurul se va termina și firma americană își va lua catrafusele și va pleca de acolo? Cu câteva sute de ani înainte, europenii au ajuns pe continentul american. Au găsit acolo triburi primitive, care nu stiau nimic despre valoarea aurului.

Acest metal se găsea pe toate drumurile. Europenii le-au oferit cioburi de sticlă colorată și le-au cerut în schimbul acestora aur. Localnicii nu mai văzuseră asemenea minunății. Au dat cantități imense de aur pe cioburi

colorate, fericiți că au făcut un târg avantajos! Mai mult, europenii l-au sechestrat pe regele localnicilor și au cerut în schimbul lui vagoane de aur. Bieții oameni au scos din toate colțurile prețiosul metal și l-au dat invadatorilor ca să le elibereze regele. După ce le-au luat aurul, europenii i-au omorât și pe localnici și pe regele lor! Asta așa, ca să arate cât de creștini sunt!

Mă întreb și eu astăzi, dacă nu cumva contractul statului român cu firma americană privind aurul de la Roșia Montană seamănă cu înțelegerea dintre europenii cuceritori și localnicii americani de acum câteva secole. Mai multă grijă de țară și de bogățiile ei, de poporul și de urmașii urmașilor noștri nu ar face rău nici unui politician român, ci, dimpotrivă, l-ar înnobila.

Istoria este cea care consemnează și cea care, în cele din urmă, judecă!

România cultă, corectă și neprihănită nu există. Încă nu v-ați dat seama?!

Ionuț Țene

Ne detașăm de știrile de la 18, ne îngrozim de lipsa de omenie a altora, de corupția generalizată, de hoție, de nesimțire. Ne mângâiem barba cu gesturi alese, de-a dreptul burghize, când vorbim despre ceea ce este și despre cum ar trebui să fie. Toate aceste tare balcanice sunt apanajul altora, nu al nostru.

Ascultătorii noștri sunt mai inteligenți decât ai lor. Noi suntem mai ecologiști ca alții, mai corecți ca nemții, ascultăm muzică mai bună, citim cărți și suntem în general oripilați de această Românie brutală și gregară născută din mințile altora, întotdeauna a altora.

Știți ce? Nimic nu este mai fals.

Să luăm exemplu directorului Operei Cluj, Rareș Cătălin Trifan, trimis în judecată pentru conflict de interese, pentru că a semnat un contract cu sine însuși pentru 7000 de euro. Apoi, să luăm exemplu lui Mircea Diaconu, care nu pregetă să se vaite în fiecare emisiune despre lipsa de verticalitate a altora, exact ca un intelectual-politician depășit de greutatea funcției sale.

Acesta și-a numit propria soție director artistic la Teatrul Nottara, încălcând regulamentul de concurs. Să luăm exemplul lui Liiceanu sau al lui Pleșu, cei doi boieri ai literaturii române, îmbogățiți peste noapte, unși cu toate alifilele politicii românești.

Unul fost ministru și responsabil de moartea a mii de civili sârbi (Pleșu), altul care a primit pe gratis editura politică de la Ion Iliescu, transformând-o în Humanitas. Amândoi aparent sensibili la sporcăciunea politicii din România, două minți neprihănite care se vâcăresc în legătură cu condiția intelectualului din România. Putem să îi adăugăm aici și pe alți profesori ai tuturor regimurilor politice: Ana Blandiana, Cărtărescu, Patapievici. Și să mai adăugăm alte câteva mii de români prea sensibili pentru România, corecți, culti și drepti, care când

ajung într-o funcție de conducere se comportă exact la fel ca bișnițarii care au ocupat aceste funcții înaintea lor: fură, își promovează nevestele și apoi mai fură un pic.

Ce vreau să demonstrez cu acest exercițiu? Nimic, în afară de faptul că suntem cum suntem, că rămâne cum am stabilit și că în general nu e valabil faptul că majoritatea suntem deștepți, corecți, culti și luminați, dar suntem din păcate conduși de o mică minoritate de securiști veroși etc.

Mie personal îmi vine să vomit, la propriu, când aud fandoseli despre starea națiunii, venite din partea unor aparent-picașdin-lună, care în viața personală sunt la fel ca toți ceilalți. Am ajuns să apreciez mai mult un gunoier sincer cu trei clase, decât un pseudo-intelectual care mimează o atitudine Twitter-revoluționară, până la proba contrarie.

Pentru Napoleon I, „Istoria este o minciună, asupra căreia ne-am înțeles”. În vremurile noastre este la fel, dar mai avem și un aspect colateral, cel al ocupației militare?

Vae victis! Să nu uităm: în 1944 Armata Roșie ocupă România. Țara e dezmembrată, iar la ordinul lui Stalin evrei kominterniști impun „Istoria R.P.R.”. Tot atunci, în Moldova alfabetul latin este înlăturat, fiind impuse chirilicele, o nouă limbă și o nouă istorie. Dar, după retragerea rușilor, Ceaușescu înlătură kominterniștii evrei, R.P.R. devine R.S.R., rescrie istoria și afirmă că în Moldova, țară românească, se vorbește aceeași limbă latină.

Peste deceni, rușii și Partidul Comunist aflați la putere în Moldova protestează pentru că Antonescu avea să fie discolpat de un tribunal românesc, justiția consemnând nevinovăția sa prin faptul că el n-avea cunoștință de înțelegerea Stalin-Hitler. Din nou, istoricii de la Chișinău, Budapesta și București nu se înțelegeau asupra adevărului. Care-i acela, deci?

Să nu uităm: Germania trebuia distrusă în războiul mondial II, iar supraviețuitorii bombelor anglo-americane și ai barbariei bolșevice urmau să supraviețuiască din cultivarea cartofilor, fără industrie, fără universității, fără săli de concerte. Armatele de ocupație au impus apoi nemților, despărțiți de Cortina de Fier, istorii care se băteau cap în cap.

Prăbușirea Lagăr-ului a permis reunificarea, dar istoria este încă

Care-i adevărul istoric?

Viorel Roman

nesigură. De fapt, „fratele” din USA și evreii monitorizează noua scriere a Istoriei. Cine nu-i conform, la pușcărie. Marina Germană patrulează în folosul Israelului, în Afghanistan sunt soldați. Se va rescrie istoria, se va reface oare demnitatea germană? Să nu uităm: în 1989, Revoluția înlocuiește stupida doctrină marxist-leninistă cu „Istoriei alternative” scrise de bursieri Sörös, agenți NGO. „Istoriei” ce aveau să culmineze cu „Rapoartele finale”, 2004/6, editate de Elie Wieser și Vladimir Tismăneanu, pentru președinții Ion Iliescu și Traian Băsescu. Care-i dară adevărul istoric? Sunt făcuți oamenii să-l afle?

De la Mircea Eliade știm că religiile așa zis „primitive” văd și interpretează realitatea prin mituri. Realitatea confirmă mereu ceea ce este neîndoielnic: mitul. Monoteismul sparge cercul vicios. Dumnezeu, unic și abstract, se adresează oamenilor prin profeți, apoi direct, prin Fiul Său.

Pentru grecii din antichitate miturile erau forme pre-științifice, apoi absolutizarea „realității raționale” periferizează credința. Iluminiștii Revoluției Franceze sunt și mai consecvenți, ei se închină „Zeitei Rațiunii”, ca majoritatea de azi. Discursul Papei Benedict XVI, „Rațiune și Credință” deschide însă noi orizonturi spirituale. Depinde acum numai de rapiditatea cu care va fi el receptat și aplicat în țările dezmembrate și traumatizate de ocupații militare, ca Moldova, România, Germania, Jugoslavia?

Partidul Național Român, înființat în Rep. Moldova alături de Partidul Naționalist din România

Vasile Barbu

Biroul de Presă al Mișcării Național-Creștine Noua Dreaptă anunță că pe 22 octombrie a.c., la Chișinău a avut loc Congresul Partidului Național Român. Astfel, s-a pus baza unei forțe noi, care a propus în scopurile sale Statutale și Programul său ca obiectiv fundamental Reunificarea Patriei Române. PNR a propus următoarele obiective politice:

- 1) Să contribuie pe căi constituționale la apropierea clipei de reîntregire a Patriei prin lichidarea definitivă a pactului Molotov – Ribentrop.
- 2) Unificarea după modelul german (din 1989), a celor două state românești, România și Republica Moldova.
- 3) Lupta pentru perzervarea românismului și apărarea valorilor național - creștine.
- 4) Funcționarea Limbii Române ca Limba de stat și comunicare interetnică pe întreg teritoriul a Republicii Moldova, condamnarea moldovenismului primitiv.
- 5) Sprijinirea Bisericii Ortodoxe în proiectele sale sociale și misionare.
- 6) Combaterea oricărui separatism și neadmiterea federalizării Republicii Moldova.
- 7) Crearea condițiilor socio-economice, care să încurajeze revenirea cetățenilor plecați

din cauza sărăciei, prin recalificare, angajare și scutirea de taxe și impozite la deschiderea unei afaceri în țară. Interdicția pentru fosta nomenclatură a regimului comunist de a ocupa funcții în administrația publică centrală și locală. Interzicerea partidului și ideologiei comuniste și adoptarea legii lustrăției.

9) Educarea tineretului în spirit național și creștin, întreținerea cultului eroilor, al tuturor celor care s-au jertfit pentru Dumnezeu, Neam și Patrie.

10) Alocarea unor fonduri mari din bugetul de stat pentru domeniile vitale ale viitorului Neamului Românesc: Sănătate, Educație, Apărare.

11) Favorizarea legislativă a investitorilor autohtoni și a capitalului național și limitarea monopolului stăin în sfera economică. Interdicția persoanelor fizice și juridice străine de a dobândi terenuri agricole și din fondul silvic.

12) Protejarea familiei tradiționaliste. Stoparea declinului demografic, care amenință viitorul Națiunii Române și promovarea unei politici de creștere a natalității.

13) Reîncriminarea defăimării țării și a națiunii. Instaurarea unui climat de moralitate în viața publică, prin eradicarea politicianismului și corupției.

14) Promovarea Justiției Sociale. Confiscarea averilor ilicite. Anularea privatizărilor frauduloase și tragerea la răspundere a celor vinovați de

sărăcirea Republicii Moldova.

Garantarea siguranței cetățenilor prin eradicarea clanurilor interlope care au pus stăpânire pe Republica Moldova.

15) Promovarea unei politici externe bazată pe demnitate și primatul Interesului Național.

Partidul Național Român vine cu o platformă Național-Creștina, având drept scop lupta pentru unirea tuturor românilor și apărarea românismului în Basarabia, unitatea națională și păstrarea valorilor naționale și creștine, distrugerea rămășițelor comunismului și neadmiterea batjocorii istoriei neamului românesc.

În cadrul Congresului a fost ales Președintele Partidului Național Român d-nul Valeriu Ciubotaru, vechi luptător pentru unirea Basarabiei cu Patria Mama România, iar în funcția de Prim-vicepreședinte a fost ales Sergiu Lascu, liderul naționaliștilor basarabeni. Totodată, au fost aleși patru vicepreședinți – d-nii Boicu Albert, Goian Mihai, Mitache Constantin și nu cel din urmă, Oleg Gherman.

În calitate de oaspete de onoare, la Congres a fost invitat d-nul Tudor Ionescu, liderul Partidului Naționalist din România, care a salutat formarea Partidului Național Român, fiind singurul partid din Basarabia care luptă pentru reunificarea Patriei.

De la a treia cale la trei cărări - opiniile unui fost membru de partid...

Paul Sorin-Tița

Am evitat să provoc scandaluri publice care să afecteze imaginea și așa șifonată a PNȚCD, deși lucrurile nu au mers și nu merg în direcția corectă. Am evitat să condamn public păstrarea în funcție la nivelul PNȚCD Cluj a unui personaj rămas fără susținere în rândul membrilor propriului său Birou de Conducere Județean. Am evitat să condamn în partid încercarea de lichidare a Departamentului de Comunicare și Imagine, unul dintre puținele departamente care au mai rămas funcționale. Am evitat să critic dezgroparea și punerea în funcții de conducere la nivel național a grogarilor PNȚCD.

S-a ajuns însă la o limită peste care nu pot trece și peste care nici un țărănist veritabil nu ar putea să treacă păstrându-și integritatea morală: negocierile cu PD-L și cu Traian Băsescu. De când a devenit mai frecventabilă aripa politică a Securității (PD-L) decât PCR-ul vopsit (PSD)? De când poate deveni un aliat de încredere o formațiune politică fascistoidă care a falimentat și a învrăjbit România?

Nici nu s-a răcit bine trupul ultimului Senior al PNȚCD, că negustorii din templul politicii românești au găsit de cuviință să-l vândă cu tot cu moaștele luptătorilor pentru democrație și demnitate națională. Nimic mai josnic și mai trist decât renunțarea la principiile pentru care alții și-au dat viața și pe care au fost capabili să le respecte și în gulagul închisorilor comuniste.

Cum poate sta, oare, o distincție oferită de MS Regele Mihai I al tuturor românilor, pe un piept umflat de promisiunea unor aburi mucegăiți ai puterii? Cum se împacă lupta pentru emanciparea națională cu înhăitarea cu niște pramatii politice care au adus un nou și trist Ev Mediu în politica românească?

Mă alătur glasurilor care s-au ridicat împotriva blasfemiei politice a mai-noilor gropari ai PNȚCD și înțeleg să pun la temelia oricăror construcții politice viitoare bazate pe umanismul creștin, antitotalitar și democratic, DEMISIA mea din PNȚCD și, pe cale de consecință, din toate funcțiile pe care le mai dețineam în acest partid.

Rămân alături de cei care au luptat pentru o Românie mai bună și și-au jertfit tinerețea și viața pentru crezul lor și viitorul nostru, însă nu pot merge împreună cu aceia care calcă alături.

Pe unde umbla PF Daniel când Regele Mihai I era în exil în Elveția sau când ținea discursul în Parlament?

Ionuț Țene

Nu sunt un fan al Regelui Mihai I. Chestia asta am mai spus-o.

Nu sunt nici monarhist, dar nici excitat de Noua Republică a lui Mihai Neamțu via securistoperceristă a FSN. Am apreciat invitația Regelui Mihai I în Parlamentul României ca și Teodor Paleologu, considerând-o "un act de igienă morală". Omul a trăit în epocă cu Stalin, Churchill, Roosevelt, Hitler și la trimis spre moarte pe Antonescu.

Asta e istoria: impură. Dar dincolo de asta, e singurul suveran din al doilea război mondial în viață. Din punct de vedere real politic și pragmatic Regele Mihai I poate fi folosit în favoarea României. Când Olanda se opune aderării țării noas-

tre la Schengen îl trimiți pe Rege la suverana Beatrice de la Haga și ai porțile deschise. Regele Mihai I a avut un rol important în integrarea României în NATO și UE, deoarece a deschis ușile marilor case regale din Europa. La 90 de ani Regele Mihai I e un atu pentru politica externă a României, chiar dacă a avut defecte politice trecute.

Ca urmare, prezența Regelui Mihai I în Parlamentul României e de salutat și de apreciat. De ziua Regelui la concertul și dineul aniversar se prezintă azi la București suverani și șefi de stat, onoare de care nici președintele Băsescu nu se mai poate bucura. Că Băsescu se vrea rege mai mic și nu a avut stomac politic să se prezinte smerit în parlament pot să spun că asta e politica dâmbovițeană. Premierul Boc măcar a avut

bunul simț de moț să se prezinte la Carei cu ocazia Zilei Armatei scuzându-și absența din parlament, dar și curajul să-i ureze fostului suveran un La Mulți Ani și Sănătate! Dacă pe oamenii politici îi putem înțelege, că așa e politicianismul dâmbovițean, pe patriarhul Daniel nu-l mai înțeleg. El nu e ales trecător în funcție. Regele Mihai a venit cu un discurs etic clasic în Parlament: "Sunt mai bine de 60 de ani de când m-am adresat ultima oară națiunii române de la tribuna Parlamentului. Am primit cu bucurie invitația. Prima noastră datorie este să ne amintim de toți cei care au murit pentru independență în toate războaiele pe care a trebuit să le ducem și în evenimintele din decembrie 1989. Nu putem avea viitor fără a respecta trecutul nostru."

PF Daniel ca și bur-sier DIE de la Facultatea de Teologie din București a studiat în anii 80 în Elveția.

Comuniștii au avut grijă de viitoarele cadre de nădejde ale BOR. La doi pași de reședința Regelui de la Versoix, tânărul Daniel a studiat teologia la Bossey.

A venit revoluția și pe 23 decembrie 1989 agenții DIE îi ard dosarul tânărului Daniel Ciobotea să se șteargă urmele. Și astfel începe cariera fulminantă a lui Daniel ca și mitropolit al Moldovei apoi Patriarh. Faptul că PF Daniel astăzi nu a dat curs invitației de unitate românească în Parlamentul României îmi spune multe despre posibilitățile stăpâni ai Patriarhului României, în afară de unicul Iisus Hristos pe care al trebui să-l aibă.

Nu regret nicio clipă, deși în ultimii ani m-am în-doit, că în septembrie 2007 am dus o campanie

furibundă împreună cu jurnalistul Victor Roncea împotriva alegerii lui Daniel Ciobotea ca și Patriarh.

Atunci l-am susținut pe Leul Ardealului, Bartolomeu Anania. Lipsind de la întâlnirea istorică de azi, de reconciliere și unitate națională, PF Daniel a dovedit că nu merită să fie Patriarhul României și că dovedește că este de fapt Patriarhul securiștilor, politicienilor, comuniștilor și afaceriștilor veroși, care transformă Biserica noastră ortodoxă românească și biruitoare în SC B.O.R SRL.

Mojiciile celor fără de pingele

Cezar A. Mihalache

Vorba e: dar de ce să murim noi? Să moară ei!

După ce ne-au luat bogățiile, ne-au sărăcit, ne-au umilit, ne-au aplicat politici financiar-fiscale experimentale, acum să vină să ne mai și spună că e posibil să dăm oricum colțul?! Ca țară... Parcă e prea de tot. Poate că sunt mulți care ar vrea să ne vadă la loc de odihnă pe vecie. Poate chiar și FMI, în numele căruia vorbește și Jeffrey Franks. Că, să o zicem pe-a dreaptă, dacă bolnavul își dă obstecul sfârșit, de țară, înainte de finalizarea tratamentului, nimeni nu mai poate spune că rețeta aplicată nu a fost bună.

Dar măcar instituția ar trebui să o spună în mod oficial. Nu așa, de după cireș. Că moare Europa, că murim și noi, adică noi cei dintâi, că oricum, vorba unui mare economist, oricum murim cândva. Să ne-o spună prin oricine altcineva.

Dar nu din gâtjeul cât un râț al lui Jeffrey. Care, acum câteva luni, se jura că am ieșit din criză. Că s-a românizat și el și face la

rându-i declarații „politice”, inclusiv pentru sprijin politic.

Să de-a oricine altcineva această veste. Că dacă tot „murim”, măcar să o facem cu demnitate, nu cu șoricul la căpătâi.

De fapt, cât o să mai suportăm astfel de mojicii? Ale lui Franks, ale unchiului lui cel mare, licuriciul Sam? Cât o să mai acceptăm asemenea batjocuri? Deja mult prea des ni se vorbește despre „moartea” iminentă a României? Deja mult prea des ni se vorbește despre dispariția noastră. Ca neam.

Și nu la figurat, nu în vorbe de paie. Sunt mult prea mulți care ne-o doresc, suntem conștienți, dar suntem și inconștienți când noi ascultăm tăcuși, cu „înțelepciune” mioritică.

Franks a venit dară să ne spună că e posibil să murim. De aia a bătut el atâta drum. Dar nu o să murim, dacă facem ceea ce trebuie. Adică, probabil, dacă o să dăm fără întrebări și ceea a mai rămas neamănetat din țară. Dar să le dăm noi, cu mâna noastră, fie ea și cadaverică. Că direct de la mort nu e bine să iei. Aduce ghinion.

Și nu este cătuși de întâmplătoare declarația lui

Franks. Nu poate fi de vreme ce ne avertizează abia acum că e posibil să „murim”. Nu ne-a spus-o înainte să dăm totul de prin țară, nu înainte de a fi îndesat prin buzunarele altora ce se mai găsea și prin ultimele cotloane. Nu înaintea de a ne vinde destinul.

Și nu pot fi întâmplătoare aceste vorbe și pentru faptul că ele vin doar la câteva zile după ce ONU s-a arătat la rându-i

„îngrijorat” de soarta noastră. De fapt, dând ca certă tot moartea noastră.

Dispariția României, e drept peste câteva decenii, din cauze „naturale” neprielnice: evoluția demografică în contextul

unei natalități tot mai mici.

Și atunci, ce a zis Jeffrey Franks? Dar de să mai aștepte atât, nu? Iar noi stăm și ascultăm smeriți.

Și este umilitor. Nu față de noi, cei ce ne-am pierdut oricum demnitatea, ci față de înaintașii noștri. Față de Istoria noastră.

Căci, dacă acum câteva secole un emisar cu pingelele dezlipite ar fi îndrănit să vină în fața voievodului cu asemenea

bene de azi al liberalilor) ori în regimul lui Ceaușescu, asemenea vorbe nu ar fi scăpat nepedepsite.

Cei de dinaintea noastră, însă, au fost eroi...

Au dat dovadă de Demnitate, Crez și conștiință națională. Iar noi nu suntem decât niște epigoni. Și nu ne supărăm când ne scuipă în obraz toate națiile Europei...

Oricum, să-și fie rușine Jeffrey Franks! Să vii la noi în casă să ne bați clopotul în dungă, nu se face! Chiar așa, să ne dorești pingelele din picioare înainte de a ne fi răcit de-a binelea? Ar trebui dară să fii mai grijuliu cu astfel de predicții. Că pe la noi se cam merge pe la biserică. Și nu doar pentru a pune mâna pe raclele cu moaște. Zău, așa!

CNP-ul și busuioacul electoral

Maria Diana Popescu

Rușine democrației mondiale, rușine tinerilor incitați să ucidă! Barbarie! Sîngele lui Gaddafi și al unuia dintre fiii săi a curs pe canalele media ale întregii planete, ca și cum s-ar fi dat liber la ucis.

Putea fi capturat, putea fi judecat și condamnat pentru gravitatea faptelor. Mă întreb ce instanță mondială pedepsește crimele săvârșite asupra dictatorilor? Cine urmează? Nu sînt fan Gaddafi, nici fan dictatori, dar nimeni nu are voie să ia viața altuia. Cine crede că aceste crime împotriva regimurilor dictatoriale se fac în numele democrației, înseamnă ca a trăit degeaba. Știm din istorie, regimurile autoritariste de tip primitiv și imperiile au dispărut în albi de sînge, la fel, probabil, se va întîmpla și cu cel mai sinistru din istorie, căruia îi trosnesc deja încheieturile de reumatism. Dăm mai departe pagina și aflăm de pe plaiurile noastre cum guvernul ne numără cu degetul, cîți mai suntem, cîți au plecat undea văzut cu ochii și care mai e starea celor rămași în țară. Absolut ridicolă alegația simplistă a ministrului de interne: „Trebuie să știm numărul populației, al șoferilor și al salariiilor la stat”. Ca și cum datele n-ar exista la Poliția Rutieră, respectiv, la Ministerul Muncii și la Direcția de Evidență Informatizată a Persoanei. Ar fi fost minunat să ni se ia și amprente

odată cu reținerea CNP, care deja alimentează tot soiul de suspiciuni.

Avem de-a face cu o tot mai ilicită invadare a intimității individuale, un abuz de creare de baze de date peste tot (de la firmele de telefonie, facturi de gaze și lumină, pînă la supermarketuri, s-a ajuns să se ceară C.N.P.-ul sau copii ale cărților de identitate și ale actelor de proprietate). Acest lucru a dus la escrocherii, la furturi de identitate soldate cu pierderi materiale și financiare. Statul ar trebui să intervină în acest domeniu, stabilind sancțiuni severe sau reducînd la minimum punerea la vedere a datelor personale. Aș vrea să știu cui servește noua

numărătoare, cine sifonează 45 de milioane de euro în recensămînt, cînd numărații sînt săraci lipiți pămîntului, România datoare vîndută la F.M.I., și de ce românii sînt tot timpul amenințați cu amenzi pentru nesupunere la hotărîri aberante? Nu se pot inventa amenzi pentru statistici, pentru nesupunere civică. Nu există fundament legal, și dacă s-ar inventa

ar fi irelevant, la fel ca și în cazul trîmbițatelor amenzi pentru refuzul asigurării locuințelor, care au rămas la stadiul de amenințare. Românii nu mai au încredere în autoritățile publice. În repetate rînduri s-au dovedit mincinoase, corupte și complet lipsite de respect față de cetățenii din banii cărora sînt plătite.

Refuzul românilor de a colabora cu acestea, nesupunerea civică, în ghilimele, a majorității, mi se pare o reacție firească la aroganța și disprețul autorităților.

Mai dăm încă o pagină și aflăm că tot la noi se face o campanie asiduă domnului Mihai. Nu știu de ce nu se înțelege odată pentru totdeauna că problema familiei regale este de jure pur simbolică. Generațiile de azi, România în sine nu au nevoie de regi, de prințese moștenitoare, de prinți și de trespăduși opulenți care vor să zburde pe pămîntul nostru. Nici de acoliții de serviciu, care, dintr-un irepresibil dor de trecut se străduiesc să-i dreagă busuioacul domnului Mihai, care foarte inspirat, imediat după 1989 a început să calce granița cu un soi de uvertură electorală. Cu o orgă de lumini reglată spre luare în posesie. Scutiți-ne cu regii, dragi nostalgici ai castelelor! Răul pe care l-a comis asupra poporului ne face să rupem pagina din cartea de istorie, s-o mototolim și s-o aruncăm. Habar n-au niște regi străini cu ce se mănîncă economia românească, pentru că nu cunosc bine nici limba poporului. Priviți cu atenție la forurile europene! Euro-parlamentarii sînt și

ei tot un soi de regi ai politicienilor din țările membre, și cine ar putea fi mai gros de obraz decît un politician? Mă mir că staulul de lighioane de la curtea Europei, mulți ajunși acolo prin fraudă și mită, sînt atît de beți de putere și de huzur, încît nu observă că piramida se inversează, iar națiunile au ieșit pe străzi împotriva acestui sistem corosiv. Lipsa transparenței, exploatarea popoarelor, șomajul, sărăcia, corupția, asasinatetele economice, neîncrederea în instituții, absența strategiilor pe termen lung, nu puteau genera altă reacție decît protestul și boicotarea. Dacă nu m-ar mai mira nimic, ar însemna că m-aș afla departe de filosofare, iar mirarea, ca proces, potrivit lui Aristotel, a fost începutul tuturor filosofilor. Ce mai contează? Mă miră filosofia bancherilor mondiali care își dau mîna peste groapa în care este aruncată suveranitatea popoarelor lumii. Și asta pentru ca ei să devină mai bogați și mai tirani. Treziți-vă!, pînă nu vom ajunge pe marginea gropii, în așteptarea glonțului! Laureatul cu Nobel pentru pace de anul trecut susține că declanșarea agresiunilor contra unor state suverane care nu se aliniază la politicile lor murdare, este o simplă filosofare